

JOSE VICENTE SALES ALBALAT

Per a que algú retinga en la seua memòria els noms i cognoms de quasi tots els veïns del terme municipal de la Serra, inclosos els Ivarsos, els Rosildos i tots els masos, els ha de conèixer molt bé a tots. Els quaranta anys que va estar al servei de l'ajuntament del nostre poble i les diferents tasques que va realitzar fora d'ell, li van servir per a relacionar-se i conèixer els problemes de tots els veïns. Va aconseguir tal grau de popularitat, que la majoria de les persones que desitjaven algun tipus d'informació municipal acudien primer a ell.

José Vicente Sales Albalat, conegut com *el tio Sentet l'alguatzil*, va nàixer el 26 de maig de 1921 al carrer Sant Antoni, on avui està ubicada la casa rural de la seua filla Paquita. Els seus pares van ser Manuel Sales i Carmen Albalat, modestos llauradors de l'època. Sa mare era germana dels Albalat, tots ben coneguts al poble: el tio Joan, que va ser alcalde diversos anys, el tio Manuel, percussionista de la banda de música, el tio Quiquet l'escolá i la tia Maria Teresa, esposa del tio Miguel, anterior alguatzil.

Manuel, son pare, es va casar amb Carmen en segones núpcies, en quedar-se viudo de la seua anterior dona, de la que va tindre un fill que també es deia Manuel, conegut com Manuel de *Garrilla*. Aquest, de jove, se'n va anar a treballar a França; allí va conèixer la murciana Salvadora, amb qui es va casar al país veí. Quan van tornar, van viure al mas de la Covassa, avui propietat d'Andrés, un dels nou fills que van tindre.

Sentet va gaudir poc de sa mare, ja que aquesta va morir molt jove, quan ell encara era un xiquet de poca edat. Una malaltia inesperada i els escassos mitjans de la medicina d'aquells anys van ser la causa de la seua prematura defunció. Manuel no va tindre sort amb les dones, va quedar viudo dues vegades i va haver de tirar endavant amb els seus dos fills xicotets. La família, molt unida, es va bolcar amb ells i els ajudaven sempre que podien, especialment els seus cunyats, María Teresa i Miguel, als qui també se'ls va morir un fill molt jovent; per a *Sentet*, van ser com uns pares.

Passaven els anys, els recursos a casa eren escassos, els xiquets creixien i havien de guanyar-se la vida. El seu germà Manuel, com ja hem dit, se'n va anar a França, i Vicente, quan l'edat li ho va permetre, ho va fer a Benicàssim. Allí va treballar per a Domingo Casañ, cap d'una de les famílies de grans

terratinents de l'època, aquells que més tard serien els propietaris, entre altres negocis, de l'hotel Tramuntana i de la llibreria Ares de Castelló. Durant aquests anys, a Vicente li va robar el cor una jove anomenada Paca, natural de Benlloch, que també residia a Benicàssim.

El 2 de gener de 1947, Vicente, amb 25 anys d'edat, es va casar amb aquella jove, Francisca Troyano Barreda, filla de Benjamín i Josefa, que comptava amb 24 anys, a l'església parroquial de Benlloch, celebrant l'esdeveniment amb una gran paella per als familiars i amics.

Emparats per la promesa que li va fer el seu tio Joan, en aquells temps alcalde del municipi, que li anava a passar el càrrec d'alguatzil, van fixar la seua residència a la Serra d'en Galceran, al carreró del carrer Abadía, a la casa que avui pertany a Miguel Mateu. Després es van traslladar al número 64 del mateix carrer Abadía, llavors propietat del tio Lluís i la tia Vicenta, iaies de Pepe i Amadeo "*els molinés*". Al poc de temps, es van mudar al carrer Nou, llogats a la casa on avui viu el seu fill José Vicente, en aquells temps propietat de Pilar de la Foia, que més tard van comprar. Allí van viure

fins que es va casar el seu fill; llavors, Vicente i la seua esposa es van traslladar al carrer de l'Ajuntament, a l'antiga vivenda dels seus tios María Teresa i Miguel.

El 25 d'abril de 1951 naix el seu fill José Vicente, que actualment exercix les funcions de carter al municipi, i el 18 de gener de 1959 veu la llum per primera vegada la seua filla Paquita, actualment propietària de dues cases rurals al nostre poble.

Vicente va entrar a l'ajuntament l'any 1947, primer d'ajudant del seu tio Miguel, que ja estava molt major; quan aquest es va jubilar, va prendre possessió oficialment d'alguatzil. En aquell moment, eren nombroses les tasques que realitzava l'alguatzil dins de

l'ajuntament, moltes d'elles diferents de les d'avui en dia. Potser una de les més típiques era la de realitzar els pregons, que es feien als cantons dels carrers de tot el poble a toc de flauta, bé els d'assumptes municipals (pagament de contribucions, vacunacions de gossos, etc.) o bé els que anunciaven als venedors ambulants; quan arribava algun comerciant a vendre la seua mercaderia, la primera cosa que feia era buscar l'alguatzil perquè efectuara el corresponent pregó. Una altra de les

tasques que solia realitzar *el tio Sentet* era la denominada "*oferta*", una subhasta que se solia efectuar tots els anys el dia de Reis per la vesprada a la plaça del poble. Se subhastaven els objectes que la gent voluntàriament donava per a aconseguir diners, que es destinaven a la compra de les candeles per a l'església. Igual que ara ho fan els empleats del

consistori, Ismael o Juan, era típic veure, any rere any, al *tio Sentet* repartint el rotllo a l'entrada de Sant Miquel en la festa de Santa Creu.

A part d'aquestes tasques i moltes altres de l'ajuntament, Vicente es dedicava pel seu compte a altres menesters. Gestionava els tràmits per a les llicències de caça, s'encarregava de les gestions amb la Guàrdia Civil d'Albocàsser per a formalitzar els permisos d'armes;

també realitzava les fotos i els preparatius per a la renovació dels documents nacionals

d'identitat, arregljava les dades i omplia les fitxes perquè el dia que acudien els funcionaris estiguera tot preparat. Aquesta tasca la realitzava de la mateixa manera als Rosildos i als Ivarsos.

Una altra de les seues moltes funcions era la d'electricista. Sense tindre cap títol ni estudis, realitzava xicotetes funcions d'electricista per les cases, com reparar una línia d'enllumenat, instal·lar qualsevol

tipus d'aparell, posar un endoll, etc. Va formar part d'una comissió que s'encarregava del manteniment de la línia de Benlloch a la Serra. Qualsevol tipus de reparació, com podia ser el canvi d'un pal que derrocava el vent o la ruptura d'un cable, requeria immediatament els serveis de la comissió, i allí estava Vicente sempre al corrent, algunes vegades acompanyat pel seu fill, que també solia ajudar en les reparacions. Tenien les ferramentes adequades per a eixos menesters i havien d'actuar ràpidament per a no deixar al poble molt de temps sense llum. Vicente també anava pels domicilis a cobrar els rebuts de la llum quan encara no s'encarregava la companyia ni es domiciliaven, entre altres coses perquè ni tan sols hi havia una oficina de la Caixa d'Estalvis al poble.

Vicente va ser un dels pioners en la constitució de l'associació de jubilats, avui tan arrelada a la Serra. Amb l'ajuda d'altres companys, especialment de Jaime Barreda, es van iniciar els primers tràmits per a la creació d'aquesta associació.

El 24 d'agost de 1986, festivitat del patró, quan només faltaven uns mesos per als quaranta anys de servei, l'ajuntament, davall l'alcaldia de José Mateu Gil, li va rendir un homenatge, concedint-li una placa en agraïment als serveis prestats al llarg dels anys.

Vicente va morir el 2 d'abril de 1998, deixant un extens historial anecdòtic per a la memòria del nostre poble. Amb tota aquesta col·lecció de funcions realitzades, pot haver-hi algú de la Serra que haja viscut aquests anys i no haja conegut la popularitat del *tio Sentet l'Alguatzil*?

J. A. Agut Agut

